

72. Duchovní úrovně IV.

Člověk si sám nadělal mnoho překážek, které ho zdržují od rozvinutí jeho ducha. Duch sám usiluje o cestu *vzhůru*, není-li spoután, není-li něčím připoután k zemi.

Největším zlem však zůstává jednostranný, přehnaně vypěstovaný rozum, roztahující se nafoukaně na vladařském trůnu, který mu nepatří.

Podobá se zvířeti, které dovede prokázat velmi dobré služby, je-li ovládáno. Jakmile je však přenecháno samostatnosti, způsobí v každém případě *škody*.

Je jako dravec, zprvu přítulný, dělá radost tomu, kdo ho chová a dává potravu. Doroste-li, stává se však nebezpečným i tomu, kdo jej vychoval.

Stane se tyranem svého ošetřovatele, který se ho musí obávat. Není již možno pohybovat se svobodně v kleci, určené za obydlí zvířete. Zvíře začne náhle ovládati vše, co je v dosahu jeho popudů.

Totéž se stává každému člověku s jeho rozumem; protože však tento rozum není odkázán na jemu přikázané obydlí, t.j. na určité lidské tělo, nýbrž vynutil si *úplnou svobodu pohybu*, která je na této zemi bez hranic, muselo se chtění rozumu podrobiti celé *lidstvo*.

Před rozumem si lidstvo nikde není jisto. Všude číhá jako nebezpečí, připravené použít své ostré drápy nebo své ničivé tesáky tam, kde se objeví nějaký člověk, který *není* ochoten se mu podříditi!

Tak to *dnes* vypadá na zemi! Zvíře, zprvu laskavě pěstované, vyrostlo do obrovské síly. Žádný člověk nedokáže je přinutiti k *užitečné* službě. A tak vyvolává žalostnou záhubu, v níž se z části již nyní nacházíte a která se ještě hůře rozšíří, protože jste neschopni zvířeti v tom zabránit.

Mnoho lidí mu padne za oběť. A přece ve skutečnosti mohli zvíře lehce ovládnout, kdyby je byli v pravý čas *správně* vychovávali.

Sílu, kterou zvíře nyní vynakládá na pustošení, bylo by mohlo pod důmyslným vedením ducha užitečně použít k okrášení a povznesení vás samých i vašeho okolí, k míru a radosti všech.

Místo zpustošených trosk rozkládaly by se kolem vás kvetoucí zahrady, zvoucí k blažené spolupráci vděčného tvoření míruplných pozemských občanů.

Sami jste si tohoto netvora vypěstovali. Museli byste mu *všichni* propadnout, kdyby mu nyní Bůh sám nepoložil hranici, nezbavil ho jeho moci a neuvedl opět do mezí, v nichž může býti jen *užitečný*!

Před tím však musíte ještě prožít, jaké zlo jste tím způsobili. Musíte vidět a protrpět těžké následky, které z toho vyplývají, abyste byli úplně vyléčeni z tak falešného jednání a usilování, aby už *nikdy* v budoucnosti nemohla ve vás vyvstati taková žádost!

Tak vás trestá Bůh: dává vám naplnění všeho toho, co jste svým vlastním chtěním snažili se vynutit proti jeho přikázáním. Nedbali jste hlasu v lásce k vám poslaných varovníků ze Světla, ba dokonce jste je ještě pronásledovali svou nenávistí a nakonec ve slepém vzteku je i vraždili. Jen proto, že byli nepohodlní vašim plánům a přesto, že jen *oni* by vám byli mohli opravdu pomoci. A pod těmito chybami není možné uvolnění vašeho *ducha* ve vás. A přece má se uvolnit tak, aby se postupně rozvíjel a obdržel spojení s druhem *jemu* vlastním, s duchovní úrovní v paprsku Světla Božské

milosti.

Vláda rozumu to nikdy nedovolila; neboť tím by velmi brzy jeho uměle vyšroubovaná falešná sláva roztála jako sněhulák v paprsku slunce. Nezadržitelně by padl s trůnu a *musel* by opět *sloužit*, místo aby si hrál na pána.

A proto je ta usilovná sebeobrana, která se neštítí ani vraždy tam, kde by vliv rozumu mohl být ohrožen. -

Tak se stává ještě dnes, že ani vy nemůžete myslet jinak. Vše, co slyšíte, co je vám zvěstováno, vtlačíte do *pozemsky* dobře vám známých forem a tím dáváte v sobě vyvstati představám, které ani přibližně neodpovídají skutečnosti; neboť zvíře jest *nad* vámi a drží vás dole. Zvíře, které jste si sami vychovali, aniž byste si je podřídili! Postavilo se jako překážka mezi vás a všechno duchovní. Nepropouští z vás již ničeho k tomu, co jest vyšší než toto ctižádostivé zvíře - váš pozemský utkvělý rozum - lákavě blýskavý, ale nejnebezpečnější a nejjistější nástroj vaší záhuby v Luciferově ruce.

Osvobodte se nyní od něj a pozvedněte se *nad* něj! Jinak nebudete moci uchopiti ničeho z hodnot, které vám budou poskytovány ze Světla, a nebudete jich moci pro sebe využít.

Budte opět *takovými*, jako byli pozemští lidé dříve, než je zajala domýšlivost rozumu a srazila je na zem, jako *jedině* vhodnou pro svou omezenost.

Tehdejší lidé zachvívali se rytmicky se svým okolím a mohli proto být duchovně pozdviženi ve svých záchvěvech, aniž by se museli proto obávat, že ztratí pozemskou půdu a pozemské myšlení.

Jak maličci tu stojíte dnes před těmi, které byste rádi označili jako v začátku vývoje a proto lidsky neplnocenné.

Oni byli mnohem hodnotnější ve stvoření, než jste vy dnes. Svému Tvůrci byli mnohem cennější a užitečnější než vy ve svém neblahém pokřivení, které místo povznášení svého okolí má schopnost zanechávat za sebou jen poušť a trosky.

Musíte se opět dostat k tomuto bodu. Musíte opět v sobě rozvinout křídla, která vám zcela zakrněla! *Musíte* je rozvinout, nechcete-li padnouti! Váš duch bude nyní *osvobozen* od vši tíže násilím, mocí Světla! Tíha bude rozbita. A pak běda duchu, který nebude moci *vzlétnouti*! Musí klesnout, protože v důsledku nedostatku jakéhokoliv cviku a činnosti, kterou jste mu rouhavě zamezili, nebude mít žádné síly k letu.

Ještě jednoho musí být pozemský člověk zvláště dbalý. Je to to, v čem dosud těžce hřešil: Spojení s bytostnými pomocníky nesmí být *přerušováno*! Jinak způsobíte si mezeru, vám velmi škodlivou.

Velké silné bytostné nemáte považovat za bohy. Nejsou bohy, nýbrž věrnými služebníky *Všemohoucího* a jen ve své službě jsou *velicí*! Vám však nejsou nikdy poddáni. Na *malé* bytostné nemáte se však dívat domýšlivě shůry. Ani oni nejsou *vašimi* služebníky, nýbrž tak jako *velicí* slouží jen samotnému *Bohu*, Tvůrci. Jen ve svém působení se k vám přibližují, vy však se k nim také máte přibližovat.

Můžete se od nich mnohému naučiti, zejména z jejich věrné služby, kterou svému Tvůrci vděčně prokazují. Vy, lidé, *potřebujete* bezpodmínečně velkých i malých pomocníků; neboť jen ve zcela harmonické *spolupráci* s nimi mohou vaše duše správně uzrávat a dojít ke vzestupu.

Učte se proto *dbát všech* bytostných pomocníků; vždyť oni mohou být vašimi nejlepšími a nejvěrnějšími přáteli!

Pak se budete také opět lehčeji vznášet. Musíte však být dříve *osvobozeni* od *jakéhokoliv omezení* svého pozemského rozumu, zvláště, chcete-li pochopiti *to*, co vám zvěstují o světlych říších. Kdybyste chtěli myslet jen *pozemsky*, nikdy byste jich nemohli pochopiti. Jsou přece takového druhu, který může být přijmán, chápán jen *vaším duchem!*

Teprve, když jste se takto *otevřeli*, pak víte, co jsem vám svým vysvětlováním dal. Mluvím sice již dnes o těchto věcech, ačkoli jsou sdělovány pro *pozdější* pochopení této země, protože já *splňuji* – jako ve všem, co k vám mluvím! Splňuji, protože bylo kdysi zaslíbeno, že zjevím vyvinutým i stvořeným celé stvoření, že vám dám klíč k porozumění všech dějů ve stvoření. Spravujte *věrně* všechno toto vědění; nikdy více nemůže se zemi dostatí takové spásy a tolika milostí, protože vám vše zvěstují! Staňte se strážci všech klíčů! Jestliže je necháte poskvřiti nebo zkřívíte na nich byť i jen malou část, nebudou vám již více otevírati tajemství stvoření. Brány zůstanou opět zavřeny nejen na dlouhou dobu, ale *tentokrát* pro vyvinuté *navždy*.

Taková zodpovědnost spočívá na *vás*, které jsem k tomuto úřadu povznesl mezi všemi lidmi, tak jako kdysi Ježíš učinil se svými učedníky, když dlel na této zemi.

Vy to máte však tentokrát lehčí; nemluvím jen k vám, nýbrž *napiší* vše, aby už nikdy nemohlo nastat *tak* ničivé zkřivení svatého Slova, jak se to stalo s tím nejdůležitějším, co Ježíš kdysi řekl.

Je mi také tentokrát dáno mnohem více času zavéstí vás do všeho, abyste se mohli přesně naučiti, co Vůle Boží jest a čeho od vás požaduje, když vám dala *vše*, čeho potřebujete k možnosti svého vědomého bytí.

Tím stali jste se schopnými *vědomě* používatí všech milostí ve stvoření, ve věčnosti, jen když půjdete správně a stanete se užitečnými členy tohoto stvoření, předpokládaje ovšem, že jiným ničeho nezávidíte; vždyť jest zde dost místa a možností existence pro *všechny*, když poslouchají zákona pohybu a s ostatními se harmonicky snášejí!

Vy, malý zástup nositelů svatého kříže, jste *kvase*m, který jsem připravil pro lidstvo a který má nyní všechno pronikatí a povzbuzovatí, který má přinést duchovní pohyb do těžkopádných mas, aby tyto nemusely se neužitečně v sobě zhroutiti a zahynouti.

Věrně opatrujte klíče, které vám dávám svým Slovem. Správně je také předávejte vždy těm, kteří přijdou *po* vás!

Jakmile budete prosti tlaku nadvlády rozumu, *pak* vám budou jasná všechna moje slova, která jsem k vám mluvil a ještě budu mluvit. *Pak* také pochopíte to, co jste se dozvěděli o prastvoření a o prastvořených, kteří se nacházejí na nejvyšším místě všech stvoření, v chrámu svatého Grálu.

První kruh kolem Parsifala ve stvoření se skládá ze *čtyř* prastvořených, kteří se mohli jako první zformovati z vyzařování Parsifala a státi se ihned vědomými. Vznášejí se v radostném tvoření. Neustále přijímají a dávají, vždy opět berou a vyzařují.

Kolem Parsifala je *více* kruhů prastvořených. Všichni však, i ten první kruh, mají velký odstup od Parsifala a jeho trůnu, který v důsledku tlaku nemohou nikdy překročit.

Oni čtyři prvního kruhu jsou nejsilnější mezi všemi prastvořenými. Mohou snéstí více tlaku Světla než ostatní, aniž by při tom ztratili vědomí.

Jsou to:

Od-shi-mat-no-ke, služebník a světly ochránce dokonalé Trojice. Jest nejideálnějším ztělesněním

královského vládce.

Leilak, ztělesnění mužné odvahy a mužné síly.

Tito dva jmenovaní jsou ve svém druhu lidem srozumitelní. Jinak je to s těmi druhými, které nyní uvedu; neboť jejich druhy jsou mimo lidské představy.

Lev. Přiblížím se lidským představám, řeknu-li, že Lev je jako rytíř Grálu ztělesněním nejušlechtlejšího *hrdinství*, jehož vyzařování pomáhá a povzbuzuje hrdinnou věrnost ve stvoření.

Merkur, prastvořený vůdce mocností všech živlů, jež jsou v něm zakotveny. -

Člověk bude myslet, že beze všeho rozumí tomu, co jsem teď řekl, ale není tomu tak. Nemůže tomu rozumět, nedám-li mu další vysvětlení o zvláštním druhu Lva.

Abych tak mohl učinit, musím vystoupiti výše do Božské sféry. Člověku je obrazně známo, že na stupních Božího trůnu stojí jako stráž okřídlená, mocná zvířata, mezi nimiž jest také lev.

Tato zvířata nejsou bájí, ale jsou tam skutečně. Dosud jsem se o nich nezmínil, protože by toho bylo na začátek příliš mnoho; proto má býti o tom hovořeno teprve tehdy, až budou lidští duchové zralejší než dnes.

Co dnes o tom říkám, je také jen pro ty, kteří mé Poselství již v sobě přijali a snaží se je v sobě opravdu oživit. Je to tedy jen pro *zralejší* pozemské lidi!

A tu se bude člověk ptát, jak přijdou *zvířata* do Božské sféry a k tomu ještě až na stupně Božího trůnu, ano na *ty* stupně, kam lidský duch nemůže nikdy vystoupiti, i kdyby byl nevím jak omilostněn.

To lze velmi prostě vysvětlit. Člověk si udělal o *zvířeti* falešný pojem, protože vidí před sebou jen zvířata této země, která se mohou vyvinout v hrubohmotnosti!

A to je falešné! Člověk nebo zvíře, oba jsou ve stvoření *tvory*, kreaturami. Jedna tak potřebná jako druhá, nebo jedna tak zbytečná jako druhá.

Zvířata na stupních Božího trůnu jsou zcela jiného druhu, než to, co si lidé pod zvířetem představují. Jsou to *vědoucí* zvířata! Ovšem jen z toho si nemůžete vytvořit nějakou jinou představu a sotva to vůbec kdy budete moci; neboť to všechno jest příliš vzdáleno lidskému duchu z řad vyvinutých.

Vědoucí zvířata, jejichž věrnost a oddanost je naprosto neúplatná! Není v nich kolísání ani váhání, nýbrž jen nadšená, nezměnitelná služba! Služba v bezprostředním činu, bez uvažování, aniž by k tomu bylo třeba nějakého chtění. Je to živé vznášení se v zákoně jakožto samozřejmosti a nutnosti!

Stojí také mnohem výše než vyvinutý lidský duch. Již i tím, že svou nedotknutelnou čistotou činnosti a síly jsou v *Božské* sféře.

Nejedná se tedy o zvíře v *lidském* smyslu, nýbrž o zvláštní, formou učiněné vyzařování druhu, který je nazván *zvířetem* tak jako jiný a sice nižší druh záření je nazván *člověkem*.

Je tu třeba ještě zvláštního vysvětlení, které může následovat mnohem později.

Tak jako lev na stupních trůnu bezbytné Trojice Boží vychází z jejího vyzařování, v něm žije a působí, tak i Lev v prastvoření vznikl z vyzařování rovněž bezbytného jádra Parsifala a zformoval se v čistě duchovní úrovni prvního prastvoření jako rytíř svatého Grálu!

Je to podobnost druhu v jiné formě; neboť Lev prastvoření nese v sobě ještě něco jiného, duchovně lidského druhu. Později budu o tom ještě podrobněji hovořit. On jest v sobě spojením, zatímco vědoucí lev na stupních Božího trůnu jest naprosto čistý a nemá v sobě žádného spojení.

Lev prastvoření je již připraven pro záření *ve stvoření* jako nutný přechod. Jeho vyzařující činnost je mnohostranná a přesto ohraničenější, než činnost lva v Božské sféře.

Vychází z něj všechno hrdinství, které se tu a tam ve stvoření objevuje.

Nemohu v tom dnes jít až do podrobností, protože to příliš uhýbá od toho, co chci říci v této přednášce. Chci jen zběžně naznačiti, že z paprsků tohoto hrdinství dostává se i duchu takových *pozemských* lidí, kteří se osvědčují jako skuteční *hrdinové*.

To bylo starým Germánům a Řekům, jakož i mnoha jiným dřívějším lidským kmenům dobře známo, pokud ještě udržovali vědomé spojení s bytostnými.

Při pozemské smrti takového hrdiny vedli bytostní bytostný díl záření hrdinství do Walhally, nejvyššího hradu v bytostném kruhu stvoření, zatímco duch musel jít do jemu určené úrovně. Působil-li duch v *dobrém* smyslu, zůstaly obě části nitkami spolu spojeny.

Tyto obě části byly rozděleny jen tehdy, když duch krácel dolů, aby bytostná část nemohla býti spolustržena. Jinak při pozemských inkarnacích splývaly obě části do sebe.

Tento přídavek hrdinství je zvláštním darem pro pozemské lidi. Jeho přijetí je také vždy připravováno určitou zralostí dotyčného ducha a také i zcela určitou jeho *cestou*. Pro určité úkoly na zemi je část tohoto bytostného záření Lva potřebná, protože se v něm nachází samozřejmě jen v *čistotě* se zachvívající útočnost, spojená s bezpodmínečným sebevzdáním, což není obsahem ducha jako takového. Duch má jako nejvyšší cíl výstavbu a radostné tvoření.

A veškeré opravdové hrdinství ve stvoření jest zakotveno ve Lvu, který stojí jako rytíř svatého Grálu v prvním kruhu v prastvoření a který byl na svou prosbu zakotven v těle jednoho pozemského člověka, aby mohl bezprostředně spolupracovati na svatých naplněních *na zemi* a býti při tom ve stejné blízkosti svého Pána, jako ve světlém hradu prastvoření.

Duchovně a pozemsky shromáždí se kolem něj *opravdoví* hrdinové. Musí se tak stát podle zákonů stvoření základním druhem jeho vyzařování. Nemohou vůbec jinak, protože jsou v něm neodlučně zakotveni. Zdánlivé hrdinství zůstane mu přirozeně vzdáleno a již tím se musí prokázat jako takové.

Tato událost při svatém naplnění na zemi je jedním z mnoha dějů, lidem nepochopitelných. Jsou však chtěny všemoudrostí Boží a svým účinkem jsou tak prosté a samozřejmé jako vše, co vychází z Boha.

S údivem budou lidé stát před jistotou činnosti Božích zákonů, v nichž nemůže být nic jiného, než bezpodmínečné *samočinné* splnění, které všechny překážky v posledním okamžiku všemohoucí silou odhodí.

Tak jsem dnes současně poněkud pozvedl závoj se zvířat na stupních Božího trůnu. Jsou to čtyři okřídlená, vědoucí zvířata, která střeží trůn: Orel, lev, býk a skopec. Skopec však má lidskou tvář, neboť skopec nese v sobě část *lidsky-duchovní*! Čtyři vědoucí zvířata na stupních trůnu Božího vznikla z *bezprostředního* vyzařování Božího a mohou v něm vědomě žít. Nesou v sobě *základní druhy pro všechna stvoření*, zatím co archandělé vznášejí se v docela jiném druhu vyzařování. Ne bez důvodu připadá zrození Syna Člověka na zemi zákonitě ve znamení skopce!

Není však úkolem dnešní přednášky řešiti toto tajemství.

Budte vděčni Bohu a přijměte to, co vám smím dát. Snažte se všemu rozumět a nepřeskakujte sem tam jako ve hře. V těchto věcech si to nemůžete dovolit, neboť jsou na myšlenkové hraní v obvyklém lidském způsobu příliš vznešené a mocné.

Čím *horlivěji* a *vážněji* se však budete snažit opravdu *pochopiti* pravdu mého Slova, tím více vám budu moci oznámiti. Ve vašem snažení jest váš klíč k bráně mého vědění! Usilujte proto, abych vám mohl dávat plnými rukama!